

Kulakovs beidzot saticis mazbērnus

«Milzīgs prieks pabūt Latvijā. Tētis bija sajūsmā, ka satika mazbērnus,» PDz atzina komponista Jura Kulakova meita, kas teju mēnesi kopā ar ģimeni – vīru un diviem bērniem – ciemojās dzimtenē un pagājušajā nedēļā atgriezās Francijā.

Justīne Kulakova-Sipņevska

Uzdāvināja sev laiku ar ģimeni

Pilnā sastāvā komponista Jura Kulakova meitas Justīnes ģimene Latvijā nebija bijusi jau vairāk kā divus gadus. «Tas pandēmijas dēļ.

Ar vīru francūzi Deividu, dēlu, kuram bija pusotra gada un mazo meitu, kurai nebija pat pusgada, Rīgā beidzamo reizi bijām 2019. gada vasarā. Griebjām atbraukt arī pērn, bet īsi pirms mūsu ceļojuma robežas Covid-19 dēļ slēdza. Viena pati gan biju šogad maija beigās uz nedēļu atskrējusi līdz Rīgai, kad tētis mūs visus sabaidīja ar savām veselības problēmām,» PDz stāsta Justīne, kas gandrīz 10 gadu dzīvojusi Šveicē, bet beidzamos trīs – vīra dzimtajā pilsētā Tulūzā Francijā.

Viesojoties Latvijā, ģimene noīrēja dzīvokli Rīgā, pēc pilnas programmas baudīja vasaru un apciemoja radus. «Latvijā vairāk pielāgojāmies bērnu ritmam, bet atpūtāmies lieliski. Pabijām ar tēti, mammu, manu brāli, aizbraucām uz jūru. Tētis mums piešķīra vienu no savām četrām mašīnām, un devāmies arī uz Līvāniem pie manas vecmāmiņas un tēta māšas. Satikām dažus manus draugus, bet pārsvarā koncentrējāmies uz tikšanās reizēm ģimenes lokā,» saka Justīne.

Kulakovam ar veselību joprojām nav labi

Maija beigās, neilgi pēc Jura Kulakova 63. dzimšanas dienas, tapa zināms, ka viņu pie-meklējušas nopietnas veselības likstas, pat nonācis slimnīcā. Kopš tā laika Juris izejam sabiedrībā nav manīts. Justīne sarunā ar PDz atzīst – tētim ejot visādi. «Mainīgi... Brīžam ir spīdoši, citkārt – ne tik. Mēs pavadījām kopā daudz jauku mirkļu. Pats jau viņš neizrāda, bet viņa sieva Laura teica, ka tētis ļoti ilgojies un gaidījis, kad atbrauksim. Mēnešiem ilgi priecājies, kad uzzinājies, ka jūlijā būsīm Rīgā,» stāsta Justīne. Viņa saka – Jura pirmā tikšanās ar mazbērniem bijusi tāda kautrīga. «Tas jau ir tikai normāli. Tētis mūs ļoti gaidīja, un mēs arī gaidījām šo satikšanos, tāpēc pašā sākumā bija mulsums. Bet tad jau viss aizgāja... Dzīvojot tālu prom, ilgojos pēc vecākiem, un viņi droši vien gribētu mani un manu ģimeni redzēt

Bērni spēj kārtīgi pamosties tikai ar opapa mūziku.

Deivids Sipņevskis

JUSTĪNE atzīst – dēls LEONS KARLS JURIS un meita IZABELLA LUIZE HILDEGARDE saprot latviešu valodu, bet kautrējas runāt. «Ar vīru DEVIDU mājās parasti runājam franciski, es ar bērniem – latviski, tētis – franču valodā,» stāsta komponista meita.

JURIS ar meitu JUSTĪNI un vecāko mazbērnu LEONU KARLU JURĪ, kad tikās vienā no iepriekšējām reizēm.

Meita jau 13 gadu dzīvo ārzemēs

JUSTĪNE un DEVIDS ir atzīti vijolnieki, spēlejuši uz slavenām pasaules skatuveņ.

biežāk... It kā sazvanāties un redzam video, bet tas ir citādi. Bērniem arī bija neierasti opapu redzēt klātienē. Tētis jau mazos nav pārāk bieži dzīvajā redzējis. Mazdēlu vairāk, bet mazmeitu – tikai vienu reizi, kad viņa bija vēl ratiņos. Tētis ar bērniem arī klavieres uzspēlēja, jauki parunājām. Mazie ir tēta mūzikas fani, un esmu sagādājusi Francijas mājās tēta ierakstus. Bērni spēj kārtīgi pamosties tikai ar opapa mūziku, nevis mūsu vijolspēli,» nosmej Justīne.

Francijā par māksliniekiem rūpējas

Gan Justīne, gan Deivids ir vijolnieki. Abi ir brīvmākslinieku statusā, un uzstājušies uz pasauleslavenām skatuveņ. «Lielākoties spēlējām Parīzes orķestros vai braucām muzicēt uz Šveici. Reizēm gadās arī būt vienā kolektīvā,» stāsta Justīne.

Runājot par pandēmijas laiku, Kulakova meita saka: «Daudziem šis laiks ir liels pārbau-dījums, ne tikai finansiāli, jo kas gan ir galvenais māksliniekam? Viņam vajag publiku! Nospēlēt koncertu un sev aplaudēt ir savādi. Lai gan kovidā laikā gadījās arī tā. Francijā valsts brīv-māksliniekiem izveidojusi labu sistēmu – ja spēj sakrāt noteiktu mēģinājuma un koncertu stundu skaitu, tev piešķir statusu un tu tiec nodrošināts

periodā, kad nav koncertu. Protams, statuss ik pēc laika ir jāatjauno. Es to ieguvu trīs mēnešus pirms kovidā. Deividam tāds bija jau agrāk. Tādēļ varējām ar mierīgu sirdi izturēt pandēmijas laiku, gan spēlēt, gan rūpēties par bērniem un vēl attālināti mācīt,» stāsta Justīne.

Kopš iepazīšanās ar Deividu viņa pabeigusi

Tētis mēnešiem ilgi priecājies, kad uzzinājies, ka jūlijā būsīm Rīgā.

bakalaura studijas un ieguvusi arī divus maģistra grādus. «Pirmo maģistrantūru pabeidzu Lozannā, otru – Cīrihē, turklāt tur mācījos vācu valodā,» stāsta Justīne, kas pārvalda pat piecas valodas – latviešu, krievu, angļu, franču un vācu. Nu jau divus gadus, pateicoties savai labajai Šveicē iegūtajai izglītībai mūzikas pedagogijā, viņa var nodarboties ar jauno mūziķu mācīšanu. «Esmu iesaistījusies Parīzes filharmonijas pedagogiskajā projektā, kur bērniem no ģimenēm, kas dažādu iemeslu dēļ nevar atļauties instrumentus vai bijuši tālu no mūzikas, palīdzam realizēt viņu sapni par to. No nulles triju gadu

laikā bērnu plānojam apmācīt, lai viņi varētu nākamā gada jūnijā, ja atkal netiks viss pārcelts, uzstāties simfoniskā orķestra koncertā Parīzes filharmonijā. Šajā projektā ir vairāk nekā simt dažādu nacionalitāšu un sociālo grupu bērnu. Atbildu par vijolēm un altiem, un ir aizkustinoši vērot, cik plastiski viņi ir, kā katrs uzņem un filtrē informāciju, ko viņiem dodu,» tā Justīne.

Kāzu jubileja uz velosipēdiem

Ar francūzi Deividu, kurš nāk no mūziķu ģimenes, Justīne iepazinās pirms vairāk nekā 10 gadiem, mācoties prestižajā Lozannas Mūzikas augstskolā. «Sapazināties tikai trešajā gadā, jo augstskola ir diezgan liela. Kopā esam gandrīz 10 gadu, bet precējušies – piecus. Pusapaļo jubileju nosvinējām aprīlī, kad Francijā atkal viss bija ciet, un neko īsti nevarēja pasākt. Atzīmējām zaļi – visu dienu braucām ar velosipēdiem pa vēl neizzinātām Tulūzas vietām un takām. Bērnu bijām atstājuši vecvecākiem, veltījām šo dienu tikai sev. Pa ceļam vienā kafejnīcā atradām šampanieša saldējumus, lai būtu svinīgāk,» atminas Justīne.

«Mūs vieno tas, ka esam mūziķi, abi – katlotiģi. Savu dzīvi balstām uz šīm pamatvērtībām. Kopā mums joprojām ir interesanti, viens otru novērtējam un respektējam. Ja godīgi, vienmēr esmu domājusi, ka par vīru neņemšu vīrieti, kas līdzīgs manam tētim, un Deivids it kā galīgi nav līdzīgs tētim... Kaut vai tāpēc, ka nav rokmūzikis. Viņa vecāku dzīve ir ļoti sakārtota – gluži kā salikta pa rāmīšiem. Deivids ir līdzīgs saviem vecākiem – pedantiski sakārtots. Taču vīrā saskatu arī manam tētim piemītošas īpašības – neordinārs domu gājiens, viņam ir sava veida sīkumainība gaumes lietās, abi interesējas par kultūru un ne tikai, daudz lasa... Gastronomijā viņiem vispār saskan ideāli. Tik kāri uz franču sieriem! Tētis vienmēr slavē Dāvida atvestos sierus,» stāsta Justīne.

Ar trešo bērnu nesteigsies

Justīne atzīst, ka darba dēļ dažkārt gan viņai, gan Deividam sanāk būt prom no mājām. «Divi bērni ģimenē uzliek pienākumu organizēt visu tā, lai, kamēr nodarbojamies ar mūziku, būtu, kas viņus pieskata. «Šis ir viens no iemesliem, kāpēc pirms trim gadiem – pirms meitiņas dzimšanas – pārcēlāmies no Šveices uz Tulūzu, kur dzīvo Deivida vecāki. Viņi trakākajos brīžos neatsaka pieskatīt mazos. Ir bijis, ka mana mamma Liene no Latvijas brauc un kļūst par auklīti. Mums ir dzīvoklis ar jauku terasi netālu no centra. Kaimiņi arī ir labi un nesūdzas, ka mēs viņus traucētu ar vijoles skaņām. Taču kovidā laikā gan gadījās saņemt pa kādam simboliskam pārmetumam no vienas īstenas francūzietes, ka iepriekšējā dienā bērniem bijusi liela vēlme daudzīties,» pasmaida Justīne.

Runājot par bērnu audzināšanu, Justīne atzīst: «Tas dabiski izveidojies, ka tētis vienmēr būs stingrāks, bet es atļāušu vairāk. Taču ik pa laikam apspriežam lietas, kuras bērnu audzināšanā nepieļausim. Uzskati mums lielos vilcienos ir līdzīgi. Neļaujam bērniem pārāk ilgi sēdēt pie ekrāniem, jo viņiem jābūt komunikācijai dzīvajā, nevis caur plastmasas un dzelzs gabaliņiem. Esam arī ar Deividu vienojušies – bērnu priekšā mums pat vismazāko konfliktu nebūs, jo viņiem nav jāredz vecāku nesaskaņas,» uzskata Justīne. «Tas ir brīnišķīgi, ka mums ir viens puika un meitene. Kad būs trešais? Tad jau redzēs. Nesteidzamies, bet noteikti nekas nebūtu pret,» saka viņa.